

Bálint Jánosné Ágoston Ilona

Urszika téli álmai

Hűvös szél söpört végig az erdőn. Sárga levelek hullottak a deres fűre. Urszika hosszasan nézte a sötét felhőket, melyek eltakarták a napot.

– Már a fű sem olyan lédús, mint a nyáron, közeleg a havas tél – gondolta és brummogva elindult a fák közt.

– Megkeresem a tavalyi barlangocskámat, egy kicsit megnagyobbítom és jó puhára kibélelem, hogy kellemes legyen benne az alvás... Nem is kellett sokáig cammognia, mert a domboldalban, ahol igen sűrű és bozotos az erdő meg is találta a csendes kis rejtekhelyet. A barlang bejárata mellett a száz éves tölgyfa már rengeteg levelet lehullajtott. Két nagy ága a barlang fölé hajolt, erre dőlt rá másik két fiatalabb fa, amit a nyári zivatar döntött ki. Így, védte a barlangot felülről, mint egy tető. Egy ferde fa és egy kökény bokor pedig szinte teljesen eltakarta a bejáratát. Körbejárta az üreget és örült, hogy nem foglalta el senki, amíg a nyáron távol volt. – Igen csendes búvóhely ez, jól elrejt majd a télen a hosszú alvás alatt. Körbe szaglászta, be is bújt az odúba és megállapította, hogy bizony szűk lesz, mert a nyáron jól meghízott. Hozzá is látott nyomban a megnagyobbításához és a téliesítéséhez. A tavalyi száraz avart éles körmeivel kigereblyézte és ásni kezdett. Szélesítette, hosszította, mélyítette a barlangocskát. Meg is izzadt a nagy munkában. Amikor már nagyon elfáradt rádőlt a jó szagú, friss földkupacra és aludt egyet. Arra ébredt, hogy a szél gorombán cibálja a bundáját. Beleszimatolt a levegőbe.

– Eső lesz, érzem – jó lesz igyekezni a munkával, hogy száraz avarral ki tudjam bélelni a vackot, mert úgy lesz jó meleg a fagyos, téli éjszakákon... Egész délután hordta, gereblyézte a zörgő rozsdás leveleket. Az erdő szélén a kaszálóról egy kis illatos szénát is hozott a feje alá párnának és dereka alá puha mohákat gyűjtött a fák tövéből. Nagyon elégedett volt a munkájával.

– Ma éjjel már itt is alszom, kipróbálom elég kényelmes lesz–e az ágy. Holnap még igazítok rajta és a bejáratot is eltorlaszolólok.

Másnap reggel elballagott a patakhoz. Útközben legelt egy kicsit, talált még egy pár szem fekete szedret, ami már deres volt, de jóízű, aztán jó nagyot ivott a friss forrásvízből. Lassú léptekkel elbandukolt a csupasz málnabokrok mellett, elbúcsúzott a méhek odújától, ahol már csak 2–3 méhecske döngicsélt.

– Aludjatok ti is, elnyíltak már a virágok, nem tudtok mézet gyűjteni a kelyhükből. Én is megyek aludni a barlangomba... Brumm–brumm... Szervusz erdő, szervusztok fák, szervusz patak. – Viszontlátásra – jövőre találkozunk!

Két–három ölnyi falevelet még a bejáratához kotort, bemászott az odúba, egy pár vaskos ágat keresztbe fektetett, hogy a szél ne tudja elhordani, így teljesen eltorlaszolta a barlang nyílását.

– Jöhet az eső, meg a hó! – én már jó helyen vagyok, – heveredett le a zörgő tölgylevelekre. Nagyokat ásított, kétszer–háromszor még megfordult, aztán orrát a mancsai közé dugta és mélyen elaludt.

Lassan lélegzett, horkolt is egy kicsit, egyszer aztán előjöttek az álmok. Testét könnyűnek érezte és maga előtt látta mindazt, ami a nyáron történt. Álmában újra átélt mindent. Hallotta a kis patak vizének csobogását, hallotta a madarak énekét, trillázását, érezte a barkák, a virágok illatát. Barnabást is látta álmában, a kedves medvefiút, akivel olyan jó volt együtt lenni. Kergetőztek a domboldalon, még le is gurultak. Mennyit nevettek!

A nagy kánikulában megfürödtek a patakban, lehűtötték magukat, utána a fűben hemperegtek – olyan szép fényes lett a bundájuk. Barnabás nagyon kedves volt, még a halat is neki adta, amit a vízesésnél fogott.

Ilyen finom húsú halat, még soha nem evett. De lehet, hogy azért volt olyan jó ízű, mert Barnabástól kapta. A méhek fájánál is együtt nyalogatták a finom mézet. Sajnos a méhecskék nem sokáig engedték az édes–mézes lakomázást, mind odasereglettek és mérgesen szurkálódtak a fullánkjukkal. A méhesípés úgy, de úgy tud fájni... Az orrom, meg a fülem is feldagadt, el kellett onnan

menekülnünk. Olyan irigyek a méhek. Annyi sok mézük volt, hogy már kifolyt az odúból – még sem engedték nyalogatni. Pedig ők olyan sokat nem is tudnak elfogyasztani – az, biztos.

Egyszerre csak arra ébredt, hogy, hogy egy méhecske ott zümmög az orra körül.

– Hát, te, hogy kerülsz ide? – miért nem alszol? Talán a bundámban bújtál el? Meg ne csípj! – hallod–e, mert agyon csaplak! Miért ébresztettél fel? – hagyjál aludni! – brummogott bosszúsan.

De a méhecske csak ott döngicsélt a feje körül.

– Te, hallod–e? – a fülemben nehogy bebújj, azt végképp nem engedem! – bújj el inkább az avarban. Teljesen kiment a szememből az álom miattad, pedig milyen jókat álmodtam...

Urszika felült az ágyon, jó nagyokat nyújtózkodott, és kilesett a résen. Mindent hó borított vastagon, csak egy fekete varjút látott az ágon, aki nagyokat károgozott.

– Miért nem alszol? – talán éhes vagy? – brumm–brumm. – Menj innen, hagyjál aludni, olyan hideg van. Sokára lesz még tavasz.

– Kár! – mondta a varjú koma és elrepült a száraz ágról.

Urszika visszafeküdt, belefúrta magát a jó puha vacokba és újból Barnabásra gondolt, aki egy mondókára is megtanította.

– Hogy is kezdődik az a mondóka? – Megvakarta a fejét, de nem jutott eszébe. Olyan jópofa, kedves mondóka volt... A talpa is viszketett, azt is megvakarta és eszébe jutott a versike:

„Boldog fiatal bocs korban,
Sosem jártam bocskorban.
Mégis szép volt bocs korom
Pedig nem volt bocskorom...”

– Mi lehet az a bocskor? – tűnődött. – Milyen jó lenne, ha most is itt lenne Barnabás. Összebújnánk és melegítenénk egymást. De sajnós a medvék egyedül alszanak.

Még egy párszor elismételte a mondókát, hogy el ne felejtse tavaszig és újból elaludt.

Az álmok pedig folytatódtak.

Látott a távolban egy másik barlangot, amiben Barnabás aludt, aztán még egy nagy tágas üreget, amiben meg anyja aludt. Álmában még a száját is megnyalagatta, ami édes, méz ízű volt.

Látta a zöld erdőt is és a lombok közt beszűrődő napsugarakat. Azt is látta, hogy a málnabokrok tele vannak piros, érett, málnaszemekkel és eső után jóízű, zamatos gombákat is talált a fák tövében. Érezte a fű ízét, a virágok illatát, hallotta a harkályok kopácsolását. Egy tarka pillangó még az orrára is rászállt és megcsiklandozta. Jó hosszút aludt újból.

Egy reggel arra ébredt, hogy nincs egyedül.

– Ni csak, ni csak, hát világra jöttetek?– Hát ti vagytok az én kis bocsaim? – Ti rugdostátok az én hasamat? Ó, de picik vagytok... Ugye nem fáztok? – bújjatok ide a jó meleg bundámba. Tejecskét is adok, finom édes – mackótej – kis bocsoknak való. Szopjatok annyit, amennyi csak jól esik, hogy szép nagyra nőjete. – Ha Barnabás látna benneteket, de boldog lenne...– így beszélgetett a kicsinyekkel, akik most már nem hagyták anyjukat sokáig aludni. Egyre több tej kellett nekik, egyre többet hancúroztak, ki-be ugrándoztak a barlangból és Urszika egyre éhesebb lett.

Véget értek a téli álmok.

A langyos tavasz is megérkezett. A hó eltűnt, a fű kisarjadt, a fák rügyei kibomlottak, a patak vize hívogatóan csörgedezett.

– Na, gyertek, megmutatom nektek az erdőt – hívta a kis bocsokat. – De el ne kóboroljatok, itt legyetek mindig a nyomomban! Először kóstoljátok meg a fűvet. – Ugye finom? – Most meg elmegyünk a patakhoz vizet inni. – De csak a széléhez,

nehogy elsodorjon benneteket, mert most nagyon sebesen folyik! – oktatta őket mindenre, amit egy medvebocsnak meg kell tanulnia.

Egész nap csodálták az erdőt és este fáradtan tértek vissza a kis barlanghoz.

– Na, végre jóllaktam – ült le a nagy tölgyfa árnyékába Urszika.

– Ugye holnap is elmegyünk sétálni? – kérdezték a kis bocsok.

– El bizony, ezután minden nap! Bejárjuk az egész erdőt, megmásszuk a dombokat. Ott aztán bukfacezhetek kedvetekre, de most menjetek aludni.

Így értek véget Urszika téli álmai, aki tavaszra boldog medve–mama lett.